

Resultatet af COP15

COP15 viste, at verdens ledere i øjeblikket er ude af stand til rationelt at implementere hensynet til en alment forpligtende udfordring.

Den globale opvarmning gælder for kloden som helhed, idet atmosfæren deles af hele kloden. Atmosfæren er en af de ultimative mulighedsbetingelser for livet, som vi kender det. Mennesket er ved at underminere dette, sit livsgrundlag.

Det er i korthed definitionen på den udfordring, som verdens ledere var samlet for at tage op.

Verdens ledere afslørede på topmødet i København, at selv om det er bevist videnskabeligt, at menneskeheden er ved at smadre sit eget livsgrundlag, så var de ude af stand til at tilsidesætte deres respektive særinteresser til fordel for hensynet til dette konkrete og alment forpligtende problem.

Det politiske system iagttager og orienterer sig mod sig selv ud fra distinktionen mellem regering og opposition. Det politiske spil handler om magt, dvs. forudsætningen for at kunne træffe forpligtende beslutninger, og administrere statens institutioner, statsmagten.

Medierne og borgerne orienterer sig politisk, og kender mere eller mindre deres egen rolle i spillet om fordelingen af magten. Alle kender deres særlige position og interesser i spillet (særpositioner). Og det kan godt være, at det konkret var de danske arrangørers skyld, at topmødet ikke førte til noget resultat. Men de særinteresser, som ødelagde resultatet var hverken mere eller mindre særlige end alle de andres, som var med til det. Det er slet ikke lille Lars Løkke, som er det interessante her.

Resultatet var allerede før mødet dømt til at fejle i forhold til selve den alment forpligtende udfordring. Kravet, om at landene skulle forpligte hinanden juridisk til at sænke sine udslip af drivhusgasser, det var nemlig taget af dagsordenen lang tid før selve topmødet.

Det, der slog fejl på topmødet, var illusionsnummeret; det var forsøget på, at få det til at se ud "som om" verdens ledere havde forstået udfordringen og var i gang med at tage hånd om det, der slog fejl.

Og hvis man således har forstået udfordringens forpligtende karakter, og ved at det er det afgørende her, så kan man kun glæde sig over, at mødet slog fejl for arrangørerne.

Mødet afslørede, at verdens ledere ikke engang kunne samles om en uforpligtende fremstilling af sig selv som dem, der var ved at løse et alment forpligtende problem.

Samtlige lederskribenter i de danske medier er tilsyneladende også mere interesseret i de snævert nationalpolitiske betydninger, der ligger i fiaskoen, end i det at forholde sig til den langt større og langt mere alvorlige overordnede problemstilling, der består i det, at verden er ude af stand til at tage vare på sig selv.

Lars Løkke og statsministeriet har klart nok fejlvurderet situationen i ud fra deres billede på en forældet verdensorden. Men det er ikke det, som er det egentlige resultat af topmødet.

Lars Løkke og ministeriets særinteresser er hverken mere eller mindre typisk for en gældende verdensorden, end alle de andre særinteresser.

Det der karakteriserer den herskende verdensorden, er at særinteresserne ikke vil træde til side af hensyn til noget så abstrakt som en overordnet almengyldig problemstilling. De orienterer sig alt for snævert, dvs. udelukkende ud fra hvad der er konstruktivt for deres lokale forankring i det politiske system. De lokale og nationale særinteresser forpligter lederne konkret, således at de er ude af stand til at agere rationelt i forhold til den for dem alt for abstrakte globale udfordring.

Og det kan undre en amatør som mig, at der ikke er en eneste i krattet af professionelle politiske iagttagere, der er i stand til at stikke snuden op over sumpen af misforståede demokrater og særinteresser. Hvorfor skal man dag ud og ind være ufrivilligt vidne til den totale mangel på alment menneskelig forpligtende rationalitet.

Det der mangler, er en forpligtende overordnet tankegang, som ser nødvendigheden af at tage udgangspunkt i distinktionen mellem samfundet/verdenssamfundet og dets almenmenneskelige mulighedsbetingelser frem for de lokale distinktioner mellem regering og opposition. Mangelen på denne rationalitet afslører sig over alt i mediernes fokusering på regeringens partikulære svigt. Dvs. den overordnede problematik fortrænges af snæver nationalistisk fnidder fnadder. Som om distinktionen mellem den danske opposition og regeringen siger ret meget om verdensordenens svigt eller om muligheden for en mere forpligtende verdensorden.

Det kan godt være, at verden ikke er styret af en overordnet fornuft, men hvis verdenssamfundet skal klare den, så er det nødt til at agere, "som om" det var!

Lars Løkkes svigt er bare et eksempel på den langt mere generelle problemstilling, som handler om, at verdens særinteresser står i vejen for de sande almene interesser. Det er det eneste interessante i hans og hans ministeriums bidrag til topmødet.